

UDÁLOSTI
strana 1

SPIRITUALITA
strana 7

HISTORIE
strana 12

ROZHLED
strana 14

DĚTI A MLADÍ
strana 17

Otec Jiří

Stále usměvavý pohodář provází tišnovskou farnost několikátým rokem. Letos na podzim oslavil 40. narozeniny. Zeptali jsme se jej na jeho životní cestu.

Rodina

Z jaké rodiny pocházíš?

Pocházím z katolické rodiny. Narodil jsem se a vyrůstal v krásném historickém městě severozápadních Čech – v Litoměřicích. Moji rodiče se tam poznali díky křesťanskému společenství mladých. Rodiče mého tatínka však na Litoměřicko přišli z jižních Čech z Táborska a rodiče mojí maminky z Brna-Řečkovíc. Bylo to v 50. letech 20. století během komunistické diktatury. I přes různé způsoby šikanování ze strany komunistického režimu si obě rodiny uchovaly živou víru. Jsem rodičům vděčný za to, že mě od dětství vedli k živému vztahu s Bohem.

Co dělají Tví rodiče a sourozenci?

Můj tatínek dosud pracuje jako zabezpečovací technik u SŽDC. V 90. letech se začal pohybovat v komunální politice, a když se překvapivě stal místostarostou a později i starostou Litoměřic, byl pro tuto práci ve vedení města uvolněný ze svého zaměstnání. Po 12 letech zajímavé, ale psychicky vysilující práce se s chutí vrátil k SŽDC. Moje maminka je už přes 40 let (kromě doby, kdy byla na mateřské „dovolené“) učitelkou hry na klavír v ZUŠ Litoměřice a stále ji to baví.

Mám čtyři mladší sourozence. Bratr Filip je architektem, sestra Klára psychologkou (nyní na mateřské „dovolené“), sestra Ludmila vystudovala Fakultu potravinářské a biochemické technologie na VŠCHT, ale nyní pracuje ve firmě Exergyn v oblasti výzkumu a využití kovů s tvarovou pamětí (SMA). Nejmladší sestra Anežka jde částečně ve stopách maminky, protože vystudovala konzervatoř v oboru klavír. Nyní se dostala na JAMU do Brna a specializuje se

pokračování na straně 9...

*Vážení farníci, nová Cesta světla má hodně co nabídnout a určitě stojí za přečtení. Již brzy se budeme radovat z narození našeho Pána v Betlémě. Celý advent jsme se na to připravovali. Na každou podstatnou událost v našem životě je třeba nějaká příprava, proto ani Vánoce nejsou výjimkou. V tomto předvánočním čase je to zpravidla o dokončení nezbytných úkolů v práci, vyřízení nutných úředních záležitostí, úklidu doma, napečení, navaření, vánoční výzdoba... Někdy je to spíše závod s časem. Přesto by nám v tom předvánočním shonu nemělo uniknout to nejpodstatnější, a to je příprava našeho srdce na setkání s narozeným Kristem. Známé rčení ze 17. století: „i kdyby se Kristus v Betlémě tisíckrát narodil, ale nenarodil se v srdci člověka“, krásně vystihuje podstatu našeho životního směřování, jakou cestou bychom se měli ubírat. Vánoce tedy musí nastat především v našem nitru, kde se setkáváme s živým Bohem. Pak vše ostatní, co je také důležité, zvládneme mnohem lépe. Hezky to vyjádřil i sv. Pavel v listu Kološanům: „Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, číňte ve jméno Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.“ (Kol 3,17). Přeji Vám všem touhou po Kristu naplněný zbytek adventu a upřímnou radost z Ježíšova narození ve Vašem srdci – Veselé Vánoce!
Váš jáhen Václav*

Kněžské svěcení, 24.6.2017, katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Foto: archiv o. Jiřího

První rok působení pastorační rady

Je to již rok, kdy v našich farnostech zahájila svou činnost Pastorační rada. V následujícím článku vám přiblížíme, čím se tato rada až dosud zabývala a jaké jsou výsledky její práce.

Poprvé se Pastorační rada sešla 30. listopadu 2022 a při svém vzniku měla těchto osm členů: otec Josef Rybecký, otec Jiří Landa, Jan Bednář, Tomáš Klouda, Vojtěch Krásenský, Veronika Mičulková, Marie Sandlerová a Radka Svobodová.

Prvním úkolem rady bylo vytvoření vize farnosti, jejíž znění je: *Farnost Tišnov a Předklášteří je živé láskyplné společenství, tvořící jednu rodinu s otevřenou náručí pro všechny. Podporuje osobní vztah k Bohu prostřednictvím modlitby, svátostí a služby v rozličné podobě.*

Rozsáhlejší aktivitou pak byla příprava dotazníku určeného farníkům. Cílem dotazníku bylo shromáždit podněty k prohloubení života našich farností a pomoci rozpoznat, na co je třeba se zaměřit do budoucna. Dotazníkový průzkum proběhl před prázdninami, do září byly výsledky průzkumu vyhodnocovány a v říjnu byly prezentovány v rámci našich farností. Uvedenou prezentaci lze nalézt zde: <https://www.farnosttisnov.cz/2023/11/18/prezentace-vysledku-farniho-dotazniku/>

Po prázdninách se počet členů Pastorační rady zvýšil na devět, protože se připojil i nově vysvěcený trvalý jáhen Václav Kotlář.

Pastorační rada se rovněž věnovala organizaci jednotlivých akcí, pořádaných ve farnosti. Konkrétně šlo například o tyto akce:

- Postní duchovní obnova s otcem Josefem Mikuláškem
- Farní grilovačka, spojená s představením společenství v našich farnostech
- Návštěvy (např. návštěva otce Dušana Hladíka a apoštolského nuncia Jude Thaddeuse Okola).
- Duchovní obnova manželů Láska a pravda
- Příprava kurzu Alfa

Zajímavým momentem bylo společné jednání Pastorační a Ekonomické rady v září 2023, na kterém se mimo jiné řešila organizace děkovné mše k ukončení oprav kláštera Porta coeli.

Pastorační rada se v prvním roce své činnosti setkávala většinou jedenkrát za čtrnáct dní (s výjimkou prázdnin).

V prosinci 2023 nás čeká její 19. setkání. Stručný zápis z jednotlivých jednání Pastorační rady je dostupný zde: <https://www.farnosttisnov.cz/zivot-farnosti/pastoracni-rada>

Setkání členů pastoračních rad farností

Velkou duchovní posilou byla účast na setkání členů pastoračních rad farností z naší diecéze. Od dubna 2023 totiž mají všechny farnosti v naší diecézi povinnost zřídit pastorační rady. Tato povinnost vznikla v okamžiku, kdy otec biskup Pavel Konzbul na základě výsledků Synody zveřejnil Stanovy pastoračních rad farností v naší diecézi.

Pro naše Tišnovské děkanství (a také pro děkanství Žďárské, Boskovické a Velkomeziříčské) se toto setkání konalo 11. 10. v Novém Městě na Moravě. Z naší Pastorační rady jsme setkání zúčastnili tři členové – Tomáš Klouda, Marie Sandlerová a já.

Setkání bylo zahájenou mší svatou, celebrou otcem biskupem. Poté jsme se přemístili do kulturního domu, kde následovaly prezentace otce biskupa, biskupského vikáře otce Pavla Šenkyříka a generálního vikáře Pavla Kafky. Otec biskup vysvětlil, proč pokládá Pastorační rady za důležité, a přidal také komentář k novým Stanovám pro Pastorační rady farností. Otec biskup také kladl velký důraz na nezbytnost evangelizace. Jednak proto, že rok 2024 je rokem evangelizace. A hlavně proto, že vidí evangelizaci jako nezbytnou součást života církve. Citoval např. tento výrok sv. Jana Pavla II: „*Nejlepší službou spoluobčanům je hlásání evangelia.*“

Otec Šenkyřík pak představil **Pastorační projekt pro farnosti na rok 2024**. V rámci této akce si každá farnost může zažádat o finanční podporu pro jeden svůj pastoračně zaměřený projekt. Celková výše finančních prostředků, poskytnutých na pastorační projekty, je 1 000 000 Kč. Součástí evangelizační strategie naší diecéze je i vypsání výběrových řízení na pozice **moderátor pastoračních aktivit** pro jednotlivá děkanství.

Otec Kafka následně mluvil o některých úspěšných pastoračních pro-

Setkání zástupců pastoračních rad

Foto: Dan Zahradník

jektech, jichž se účastnil. Např. o brněnské akci, kdy se v období dušiček podařilo pozvat do kostela během 3 dnů 600 lidí, kteří si zde mohli zapálit svíčku a obdrželi úryvek evangelia. Otec Kafka také říkal, že je důležité být rybáři lidí a ne rybníkáři. Protože rybníkáři se starají o nemovitosti patřící k rybníku (strážní domek apod.), doufají, že se ryby samy rozmnoží, a mají své jisté. Ale rybáři jdou do nejistoty, riskují neúspěch a v neznámých vodách se snaží lovit ryby.

Další úspěšné pastorační projekty pak představily Monika Lepková (členka Pastorační rady v Kunštátu) a Marie Prášková (moderátorka pastoračních aktivit pro velkomeziříčský děkanát).

Na závěr nás otec shrnul všechny informace a povzbudil nás slovy: „Bez vás to nepůjde. My i vy jsme aktéři proměny a všichni jsme stejně důležití.“

Výsledky pastoračních aktivit biskupství

Některé plody pastoračního úsilí otce biskupa a jeho kolegů na biskupství se už objevují i v našem děkanátu. Např. byl v listopadu vypsán konkurz na **moderátora pastoračních aktivit v tišnovském děkanství** (na poloviční úvazek) a nyní jsou již byly známy jeho výsledky. Konkrétně v tomto konkursu uspěl **Václav Kotlář**, kterému moc gratulujeme a přejeme hodně Božího požehnání do jeho nové práce.

*** Radka Svobodová

Děkovná mše k ukončení další etapy oprav
Porta coeli dne 13. 9. 2023

Foto: Veronika Mičulková

Pěší pout' na Vranov

Koncem srpna uzrál nápad jít v září pěší pout' na Vranov. Nápad se zamlouval otci Josefovi a na neděli 24. září vyhlásil farní pout' k Panně Marii na Vranov.

Ráno, v 8:40 hod, za chladného počasí se nás, poutníků, před kostelem sv. Václava sešlo 14, včetně otce Josefa. Po požehnání na cestu jsme vyrazili k novému hřbitovu a úbo-

čím Klucaniny zamířili k Drásovu. Z Drásova jsme cestu nasměrovali na Šerkovice a po půl kilometru odbočili vpravo do polí k Malhostovicím. Cestou mezi poli jsme se modlili růženec za pout' i farnost. Okrajem Malhostovic jsme dál putovali na Zlobici, kde jsme kolem poledne zastavili na poutním místě Klimentek, kde stával již ve 13. století kostelík.

Vranovská pout'

Foto: Josef Humpolík

Po odpočinku a svačině jsme prošli kolem kostela v Lipůvce a po cyklostezce jsme šli směr Kuřim. Bezpečně jsme přešli přes rušnou silnici E35 a lesem jsme začali stoupat k vrcholu Babí lom. Výstup na hřeben byl příkřejší, ale všichni to úspěšně zvládli. Potom už cesta pokračovala po rovince kolem lesních školek, kde jsme společně zpívali „Bože chválíme Tebe...“, jako poděkování za krásný společný den. Od kraje lesa už byl vidět Kostel Narození Panny Marie, cíl naší pouti. Finální úsek pouti byl příkrý, po schodech ke kostelu. Po 6 hodinách a 20 km v nohou, jsme na parkovišti potkávali poutníky, kteří přišli od vlaku z České, nebo rodiny s dětmi, jež dojezdy na Vranov auty. Celkem se nás na odpolední poutní mši v 15 hodin, kdy měl kázání jáhen Jan Špilar, sešlo více než 30 farníků Tišnova a Předklášteří.

Po mši svaté nebylo mnoho času, protože část z nás spíchala na autobus, který nás odvezl na vlak do České. Kdo měl čas, putoval na vlak do České pěšky. Poutník Jirka se rozhodl jít z Vranova zpět do Tišnova celou trasu pěšky – obdivuhodný výkon!

Bohu díky za krásnou pout' a všem poutníkům za společenství. Dá-li Bůh, můžeme za rok putovat znovu!

*** Josef Humpolík

Kurz alfa

Zveme Česko na večeři, tak zněl slogan kampaně, která před deseti lety zvala na kurzy alfa. Od 16. ledna 2024 začne další běh kurzu, kterým ve světě prošly desítky milionů lidí, opět v naší farnosti.

Co je to alfa?

Příležitost seznámit se nezávaznou a přívětivou formou se základními otázkami křesťanství jako například: Kdo je to Ježíš? Proč Ježíš zemřel? Jak získat víru? Jak nás Bůh vede? Témat je celkem 15. Kurz probíhá během 11 večerních setkání a součástí kurzu je i jeden víkend. Celý kurz je bezplatný a nevyplývá z něj žádný závazek. Nejdůležitější tři body programu každého večera jsou tyto: společná večeře, přednáška na dané téma a diskuze v menších skupinách. Před diskuzí nechybí zákusek a káva nebo čaj.

Kdo se může zapojit?

Úplně každý. Už teď Vás všechny zvou k modlitbě za hosty i hostitele. To je první a nejdůležitější věc, kterou by měla vzít za své celá farnost nebo lépe celý děkanát, protože zveme i lidi z okolí. Druhý úkol pro každého je osobní zvaní hostů. Modlete se, prosím, za to, abyste dostali nápad, koho oslovit. Pak vyberte několik svých přátel, příbuzných, sousedů a známých a pozvěte je na kurz. Můžete jim předat letáček s pozvánkou.

Pokud jste kurz dosud neabsolvovali, přijďte klidně s nimi. Kdo již kurz absolvoval, může přiložit ruku k dílu jako organizátor. Do organizace se samozřejmě může zapojit i ten, kdo kurzem dosud neprošel.

Nejdůležitější službu na alfě zastávají moderátoři diskuzních skupin a jejich pomocníci. Podobně důležití jsou také přednášející. Další velkou úlohou je moderování večera. Zásadní úkol je postarat se o občerstvení. Podcenit se nesmí ani propagace kurzu. Je hezké, když někdo připraví a vyzdobí místnosti, kde kurz probíhá. Také je milé vítat přicházející hosty. Technicky zajistit kurz je další možnost, jak se zapojit do organizace. Asi jsem nevyjmenoval všechny služby, ale z výše uvedeného je vidět, že každý může být na kurzu nějakým způsobem užitečný.

Možná si neumíte představit, že byste sami druhým vyprávěli o Ježíši. Kurz alfa Vám dává příležitost pozvat své přátele tam, kde o něm uslyší vlídnou formou. Kurz je společné dílo řady lidí a společnými silami můžeme udělat to, co bychom jako jednotlivci nevládli. Výhodou je, že nemusíme

„objevovat Ameriku“ a metodou pokus omyl proslapávat novou cestu, nýbrž můžeme uspořádat osvědčený a kvalitní kurz.

V naší farnosti

Kurz bude probíhat každé úterý od 16. ledna na tišnovské faře. Začátek bude v 19:00. Paralelně bude v kostele tichá adorace, při které se budeme modlit za hosty i hostitele a přednášející, kteří budou z našich řad i externí.

Kurz je pro účastníky zdarma, i když hosté mohou dobrovolně přispět na náklady, mimo jiné i z toho důvodu, aby se necítili být zavázáni. Farnost tedy hledá další zdroje financí. Určitě požádáme o příspěvek Biskupství brněnské, které hodlá v příštím roce podpořit evangelizační projekty. Dále spoléháme i na Vaši štědrost, za kterou Vám jménem farnosti předem děkuji.

Také Vám již nyní děkuji za Vaše modlitby i jakékoli nasazení v rámci kurzu alfa.

*** o. Josef

Mše svatá v rámci Symposia kanonického práva s apoštolským nunciem, Jude Thaddeusem Okolo
Foto: Člověk a víra, Ladislav Bušek

Přehled plánovaných akcí

- **26. 12. 2023**
17:00 Štěpánský koncert TIKO v kostele sv. Václava
- **27. 12. 2023**
17:00 Živý betlém náměstí
- **6. 1. 2024**
Slavnost Zjevení Páně – adorační den v Tišnově
- **7. 1. 2024**
8:45 Mše svatá za děti, které byly pokřtěny v roce 2023
- **16. 1. 2024**
19:00 Zahájení Alfa kurzu

Dny otevřených ateliérů: Útočiště

Nabízíme zkrácenou verzi rozhovoru, jenž vedla Marta Sýkorová s pěti dívkami, které spoluvytváří komunitu Momenty Arte a připravily Den otevřených dveří jejich ateliéru „Útočiště“.

Dny otevřených ateliérů se pořádají po celém světě. V České republice je většinou tato akce pořádána krajským městem. Je to víkend, pro jižní Moravu letos konkrétně 30. září – 1. říjen, kdy se otevírají mnohé ateliéry. Umělci se mohou do akce zapojit a zpřístupnit tak na jeden víkend místo, kde po celý rok vznikají jejich umělecká díla. Kdokoli tak může nahlédnout do světa umění a dívat se tvůrcům přímo pod ruce. Jedním takovým uměleckým ateliérem, který se letos už podruhé zapojuje do této výzvy, je Útočiště.

Co pro vás znamená Útočiště?

Vendy: Já bych si přála, aby to bylo místo tvořené lidmi. Komunita. A konkrétně je to dům v Dolních Loučkách, který postupně přetváříme. Jednou bude nahoře na půdě ateliér, tam je dost prostoru a velké krovky. Dole bude kavárna a venku nádvoříčko. V budoucnu by tady mohly být křesťanské konference.

Jak pro vás souvisí umění a křesťanství?

Verča: Umění a křesťanství vnímám jako spojené nádoby. Největším umělcem je samotný Bůh, který nás zve do této tvůrčí činnosti, neboť Tvůrce zatoužil tvořit tvůrce. To je skutečně velkorysé pozvání a obrovský dar.

Leonka: Věřím, že Bůh dává dar umění, aby umělci světu přinesli kus krásy nebo tady na zem.

Na co všechno se můžete těšit ti, kdo přijedou na DOA na Útočišti? A jaký tam bude mít úkol každá z vás?

Leonka: Můžou se těšit na různorodé umělce a umělecká odvětví, kávu a takové možná neobvyklé křesťanské prostředí. :) Já budu vystavovat svá díla a zároveň povedu umělecký workshop, ve kterém budeme spolu tvořit ilustrované leporelo. Chci povzbudit hlavně ty tzv. „neumělce“, aby přišli a nebáli se. Protože já žiju mottem, že každý v sobě toho umělce má, jen ho musí objevit!

Helenka: Budu koordinovat celý program a zajišťovat potřebné věci, včetně například pohoštění pro hosty i organizátory, abychom se tam měli dobře. :) A všichni, kdo přijdou, se mohou těšit na značnou dávku inspirace a zážitků, setkání a kreativity.

Marki: Budu pomáhat s výzdobou a vést workshop Blackout Poetry, což je technika na pomezí přetváření tištěného textu, hraní si se slovy, tvoření poezie a hledání spojitostí tam, kde nebyly původně zamýšlené.

*** Marta Sýkorová

Kompletní verzi rozhovoru můžete najít zde:

Útočiště můžete sledovat zde:

Video o Útočišti shlédnete tady

Tvorbu komunity Momenty Arte, která spoluvytváří Útočiště, najdete na YouTube.

Den otevřených ateliérů na Útočišti.

Foto: Marta Sýkorová

Víkend pro biřmovance

První říjnový víkend jsme v rámci přípravy k biřmování vyrazili s otcem Josefem na Vysočinu, kde jsme společně prohlubovali svůj vztah k Pánu Bohu i mezi sebou navzájem

Program byl opravdu nabitý

Společný víkend jsme zahájili v pátek odpoledne v Brně v prostorách chráněné dílny Česvel, kde se, mimo jiné, věnují výrobě ikon svatých. Zde jsme se seznámili s jejich činností a vlastnoručně jsme si vyzkoušeli proces výroby ikon, které jsme si potom odvezli s sebou. Po velice příjemně stráveném podvečeru jsme se vydali do naší cílové destinace, na faru ve Fryšavě pod Žákovou horou, kde jsme strávili zbytek víkendu.

Sobota se nesla v duchu nabitého programu. Hned po snídani za námi přijel jáhen Jiří Dyčka, se kterým jsme se celé dopoledne věnovali tématu Ducha svatého a našemu vztahu s Pánem Bohem. Po obědě a krátkém odpočinku jsme se vydali na pěší výlet k Devíti skalám, kde jsme si užili krásné rozhledy do okolí i pomalu se proměňující podzimní krajinu. Celý den byl završen společnou večerní mší svatou, při níž byly posvěceny ikony našich patronů vyrobené předešlý den.

Ačkoliv bychom na Fryšavě rádi společně strávili více času, všechny nás doma čekaly povinnosti, ke kterým jsme se museli vrátit, a tak jsme

po nedělní mši a společném obědu všechno sbalili a vydali se zpět k Tišnovu.

Celý víkend jsme si náramně užili, měli jsme možnost se mezi sebou lépe poznat a především jsme měli příle-

žitost strávit čas společnou přípravou na svátost biřmování, která nás čeká na jaře příštího roku. Díky otci Josefovi, že si na nás udělal čas a zprostředkoval nám tento zážitek.

*** Anna Drlíková

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- Byl zahájen příjem žádostí o finanční podporu pastoračních projektů ve farnostech na rok 2024.
- 8. listopadu 2023 proběhlo setkání pastoračních rad z celé diecéze na Biskupském gymnáziu v Brně.

Aktuality z ČR

- Katechetická sekce České biskupské konference zorganizovala ve dnech 10.–12. listopadu 2023 na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži XII. celostátní katechetický kongres s hlavním tématem „Umění komunikace.“
- V Pardubickém kraji bylo dokončeno vyznačení Svatojakubské cesty. Trasu dlouhou 53 km vedoucí od Bukoviny nad Labem po skalní útvar Obří postele u Zdechovic nyní lemuje sedmnáct speciálních patníků.

Aktuality ze světa

- Ve věznici Castelfranco Emilia v Modeně byla otevřena v Itálii ojedinělá krejčovská dílna, kde se šijí oděvy pro řeholníky.
- Vatikánská nemocnice nabídla léčbu kriticky nemocného dítěte, které má být v Británii odpojeno od přístrojů.

*** Aneta Kličnarová

Ze svatováclavských hodů

Foto: Josef Permedla

Brněnské kostely

– Kostel svatého Tomáše

Kostel svatého Tomáše stojí v centru Brna na Moravském náměstí, kde tvoří výraznou dominantu při pohledu z Joštovy třídy. Představuje další z historicky významných brněnských chrámů.

Historické souvislosti

Od poloviny 14. století do začátku 15. století (1349–1411) se stala Morava autonomní správní oblastí uvnitř Českého království. Vystupovala tehdy jako samostatný politický subjekt v čele s moravskými markrabaty **Janem Jindřichem** a jeho synem **Joštem**, kteří byli příslušníky vedlejší větve panovnického rodu Lucemburků (Jan Jindřich byl bratrem císaře Karla IV.). Pod jejich vedením se Morava stala významným politickým i správním centrem s poměrně velkou nezávislostí na českém králi. Markrabě Jošt Lucemburský (synovec Karla IV.) byl velmi vzdělaný a schopný politik a finančník, v říjnu 1410 byl dokonce zvolen králem Svaté říše římské. Svému titulu se těšil jen velmi krátce, protože zemřel v lednu 1411, ještě před svou korunovací. Jošt Lucemburský byl posledním moravským panovníkem, který usiloval o nezávislost Moravy. Po jeho smrti se titul moravského markraběte vrátil zpět do rukou českých králů.

Historie kostela

Markrabě Jan Jindřich se ujal vlády na Moravě v roce 1349 a jedním z jeho prvních počínů v Brně bylo založení kláštera augustiniánů s kostelem zasvěceným *Zvěstování Panny Marie a svatému Tomáši*. Tento kostel se měl stát rodovým chrámem a současně monumentální hrobkou pro členy moravské větve Lucemburků. Jeho stavbu realizovala parléřská huť – tatáž, která vybudovala pro Lucemburky i chrám sv. Víta v Praze. Po 6 letech byl dokončen presbytář. Jeho vysvěcení dne 13. března 1356 byl přítomen osobně i sám panovník Karel IV., který při této příležitosti věnoval kostelu zvláštní dar, **ikonu Černé Madony**. Obraz, kterému se dnes říká *Madona Svatotomská* nebo *Palladium města Brna*, se

stal symbolem ochrany města a je mu přičítáno mnoho zázraků. Asi největší z nich se udál v polovině 17. století. Šlo o vítězství Brna nad Švédy v roce 1645, kdy se město díky nadlidskému hrdinství hrstky obyvatel ubránilo více než dvacetinásobné přesile švédského vojska. Tato událost je považována za zázrak připisovaný přímluvě Panny Marie Svatotomské, ke které se Brňané pod vedením jezuitského kněze P. Martina Středy po celou dobu obléhání města vroucně modlili. Vítězství Brna přineslo zásadní obrat v celé třicetileté válce, bylo nepředstavitelným vojenským úspěchem a vyvolalo v tehdejší Evropě obrovský obdiv a respekt. Den konečného vítězství připadl na 15. srpna, což je svátek Nanebevzetí Panny Marie. Patnáctý srpen se slaví každoročně jako Den Brna k vyjádření vděčnosti za záchranu města před jistým zničením. V letech 1735–1736 byl pro obraz Svatotomské Madony zhotoven stříbrný oltář a obraz byl slavnostně korunován.

Jan Jindřich zemřel v roce 1375 a ve stavbě kostela pokračoval jeho syn Jošt. Původní velkoryse pojatý záměr gotického síňového trojlodního chrámu byl pro nedostatek financí opuštěn a pokračovalo se ve stavbě baziliky, která má hlavní loď vyšší než obě boční. Gotická stavba kostela a kláštera byla dokončena kolem roku 1400. Později byl celý komplex několikrát přestavován. Nynější podobu získal v 17. století po barokní přestavbě podle návrhu architekta Jana Křtitele Erny a další barokní úpravy zrealizoval v 18. století Mořic Grimm. Kostel Zvěstování Panny Marie patřil mezi nejdůležitější poutní místa na Moravě a přílehlý augustiniánský klášter hrál zásadní roli ve vědeckém, kulturním i společenském životě města i Moravy. V roce 1752 byl augustiniánský

Hlavní oltář

Foto: Dagmar Krejčová

klášter povýšen na opatství a stal se tak jediným augustiniánským opatstvím na světě.

Císař Josef II. však klášter navzdory jeho uměleckému i historickému významu v roce 1783 zrušil. Augustiniáni se přestěhovali do zrušeného kláštera cisterciáček na Starém Brně. Stříbrný oltář s ikonou Černé Madony přenesli s sebou do baziliky na Starém Brně, kde ho můžeme obdivovat i dnes. V kostele sv. Tomáše se nyní nachází jen kopie této ikony. Kostel byl po zrušení kláštera přejmenován na *Kostel sv. Tomáše* a od roku 1784 plní funkci farního chrámu. Jeho původní zasvěcení – *Zvěstování Panny Marie* – připomínají sochy Panny Marie a anděla na průčelí chrámu. Do zabraných budov augustiniánského opatství na Moravském náměstí se nastěhovaly státní úřady. Za totality sem bylo umístěno Muzeum dělnického hnutí, dnes zde má výstavní prostory Moravská galerie a sídlí zde další instituce.

Interiér kostela:

Kostel byl v minulých stoletích vybaven bohatým inventářem, který se bohužel nedochoval. Ze 14. století zde zůstala jen gotická kamenná *pieta Panny Marie bolestné* z roku 1385 od Jindřicha Parléře, která se dochovala s původní polychromií a která je jednou z prvních kamenných plastik tohoto typu ve střední Evropě. V chrámové věži visí nejstarší a největší

zvon v Brně z roku 1393, který kostelu daroval markrabě Jošt a jeho bratr Prokop. Zvon ulil vídeňský zvonař Johannes z Eystatu. Měří v průměru dva metry a váží téměř šest tun.

Kazatelna od Pfaundlera a varhany se sochami od A. Rigy pocházejí ze 17. století. Hlavní oltář z 2. poloviny 18. století od Winterhaldera nese obraz *Zjevení Krista nevěřícímu Tomášovi*, dílo předního rakouského malíře Mauksbertscha. Kromě obrazu se na hlavním oltáři nachází také reliéf *Zvěstování Panny Marie*. Vpravo před oltářem je umístěna kopie ikony *Svatotomské Madony*. Před hlavním oltářem se pod deskou z červeného mramoru nachází hrob moravských markrabat. Jedná se o jediný královský hrob na Moravě. Mramorová křtitelnice od Tomáše Schweigla z roku 1784, která má na víku scénu křtu Páně v Jordánu, dokládá vznik farnosti u sv. Tomáše.

V říjnu 2015 byla poblíž kostela umístěna osmimetrová bronzová jezdecká socha *markraběte Jošta*, jejímž autorem je akademický sochař Jaroslav Róna. Tato socha, která na první pohled zaujme svou disproporcí (nohy koně jsou neúměrně dlouhé) se brzy stala jedním ze symbolů Brna. Představuje alegorii *odvahy* a doplňuje tak projekt 4 platonských ctností na náměstí u kostela sv. Tomáše, ke kterým dále patří *spravedlnost* (socha před Nejvyšším

správním soudem), *umírněnost* (fontána) a *prozíravost* (model Brna).

*** Dagmar Krejčová

Kostel sv. Tomáše

Foto: Dagmar Krejčová

Kurz Alfa – svědectví

Za všechno může jeden nenápadný plakátek na tišnovské nástěnce, na kterém byla vyobrazená cesta. Ta cesta přilákala oči mého muže a zvala na kurz Alfa. Když přišel manžel za mnou s nápadem, že bychom se mohli těchto duchovních setkání zúčastnit, velmi mě to překvapilo. Manžel nebyl vedený ve víře, před svatbou nechodil do kostela, nebyl pokřtěný,... i když jsem na něm viděla, že s narozením našich dětí (do té doby dvou) se frekvence účasti na mších svatých zvyšovala a nenápadně dotazy na téma křest se stávaly častějšími. Nejprve mě napadlo, kdo nám bude po večerech hlídat děti, a sama jsem měla obavy, jak bude probíhat diskuze ve skupinkách na probírané téma po přednášce, jestli budu schopná reagovat, vyjadřovat se o tak citlivých tématech. Na druhou stranu jsem potřebovala povzbuzení po smrti mé milované maminky. Hlídnání se celkem s nadšením a odhodláním ujal můj tatínek. A moje obavy k diskuzím se rozplynuly hned po té první. Prožívali jsme velice příjemná setkání. Přednášek se

ujali různí přednášející, ať už z řad kněží nebo laiků zabývajících se více katechismem. Vždy bylo téma velmi zajímavé s krásnými „aha“ momenty, výkladem z bible, poučením. Nejkrásnějším momentem se pro mě stalo víkendové setkání s Alfou na Svatém Hostýně. Psal se „covidový“ rok 2020 a termín setkání vyšel na poslední víkend, kdy bylo ještě možné se setkat bez omezení. I to Pán zařídil. Na tomto krásném svatém místě jsme měli několik přednášek p. Voříška z komunity Emanuel. I on nám vyprávěl o počtu zázraků, které se udály, než se obrátil k víře, a bylo jich opravdu mnoho. V sobotu večer se měla konat také společná modlitba k Duchu svatému, která měla být vyvrcholením cyklu přednášek. Vypadalo to, že se tohoto setkání nebudu moci zúčastnit, protože jsem hlídala naši již unavenou malou dcerku (ne celé 2 roky), ovšem na poslední chvíli přišla slečna, která hlídala větší děti ve vedlejším pokoji, že mi dcerku pohlídá. Modlitbu jsem stihla, a to, co se na ní událo, jen stěží popíšu slovy. Slzy v očích snad všech zúčastně-

ných, které zdánlivě neměly vysvětlení, obrovská energie a síla, setkání s Duchem svatým. Opravdu silný duchovní zážitek, který, věřím, zůstal v srdcích všech zúčastněných. Díky, Bože, za to.

A co na závěr? **ALFA JE CESTA**, je to cesta pro hledající, je to kousek cesty, po které můžeme jít s podobně smýšlejícími lidmi, kteří nás mohou svými názory, zážitky i prožitky mírně nasměrovat k našemu cíli. Ten cíl by měl být stejný. Jen cesta bude u každého jinak dlouhá, různě krkolomná, s méně či více útrapami a radostmi, jen po ní jít a dojít.

Manžel se po ukončení kurzu rozhodl začít připravovat na přijetí svátosti křtu a svátosti biřmování. Po roce a půl příprav s panem farářem Rybeckým byl pokřtěn na Bílou sobotu, spolu s naší třetí dcerkou, která se nám rok po kurzu narodila. A tak mohla s tatínkem oslavit svátost křtu společně.

A já jen mohu poděkovat všem zúčastněným, naší úžasné průvodkyni Veronice a všem lidem, které jsem mohla na kurzu Alfa potkat, byli pro mě velkou inspirací na mé cestě. Pán Bůh zaplať.

*** Jana Pospíšilová

Otec Jiří

...pokračování ze strany 1

na hru na cembalo. Paleta povolání je tedy v naší rodině velmi pestrá.

Jak často se vracíš do Litoměřic a s čím máš domov neodmyslitelně spojený?

Do Litoměřic se vracím čtyřikrát až pětkrát za rok. Svůj domov mám spojený s výlety a výpravami po krásách Českého středohoří, s dobrým vínem (Jihomoravani se tomu často diví), pak samozřejmě s několika dobrými přáteli a s farním kostelem Všech Svátých, kde jsem ministroval a kde jsem mohl slavit svou primiční mši svatou.

Povolání

Kdy Tě poprvé napadlo stát se knězem?

Už si na to přesně nepamatuji, ale o kněžském povolání jsem začal uvažovat poměrně brzy, když mi bylo asi 12 let. Tehdy jsem začal chodit každý den na mši svatou. Nezažil jsem výrazně silný moment, který by mě okamžitě přivedl k rozhodnutí stát se knězem. Spíš jsem se učil naslouchat vnitřnímu hlasu z Boží strany a tento hlas ve mně postupně sílil.

Jak probíhala Tvá formace?

Velmi pestrě. Uvažoval jsem o vstupu do kněžského společenství Schönstatt-Patres, ale nebyl jsem si úplně jistý. Proto jsem se přihlásil do Teologického konviktu v Olomouci za litoměřickou diecézi. Několik dní po mně si podal přihlášku i můj birmovací kmotr. Spolu jsme pak strávili jeden rok v Teologickém konviktu a jeden rok v Arcibiskupském kněžském semináři. Tam jsem se cítil dobře, ale stále jsem přemýšlel, jestli mě Bůh volá, abych byl diecézním knězem nebo spíš knězem v nějakém užším společenství. Po setkání s kandidáty nového kurzu Schönstatt-Patres u příležitosti svěcení schönstattské kapličky v Maďarsku došlo mé rozhodnutí vstoupit do tohoto společenství. V listopadu 2005 jsme v pěti začali skoro dvouletý noviciát v německém Schönstattu. V rámci noviciátu, abych se jen nevznášel ve sfé-

Vánoce 1984, Litoměřice Foto: archiv o. Jiřího

ře duchovní, teologické či komunitní, jsem absolvoval půlroční praktikum v pečovatelské službě v nemocnici Milosrdných bratří v Mnichově. Na druhém konci města sídlí komunita Schönstatt-Patres, kam jsme se s novici po ukončení noviciátu v Schönstattu přestěhovali. Začal jsem na Ludwig-Maximilians-Universität (v podstatě znovu od začátku) studovat katolickou teologii. Studium jsem zhruba v polovině přerušil, protože mě čekalo pro změnu pastorační praktikum. Chtěl jsem více poznat, jak žijí a pracují spolubratři v jižní Americe. Abych se naučil základy španělštiny, ubytovala mě na 6 týdnů jedna schönstattská rodina v Madridu, kde jsem docházel na vyučování. Pak jsem odletěl na 10 měsíců do argentinské Córdoby, kde jsem se věnoval hlavně doprovázení mládeže a studentů. Krásná zkušenost. Po návratu do Mnichova pro mě bylo nelehkou výzvou dostudovat teologii. Duch svatý to našťastí zařídil a já jsem se ocitnul v Mohuči (Mainz), kde

už po několika letech absolvovali Schönstatt-Patres čtyřletý pastorační kurz v rámci tamější diecéze. Společně s budoucími kněžími diecéze Mainz a pastoračními asistenty jsme se první rok učili prakticky vyučovat náboženství ve škole, připravovat si kázání a také jsme poznávali různé druhy pastorační práce v diecézi. Například jsme se tři týdny prakticky seznamovali s duchovní službou v nemocnici. Druhý rok pastoračního kurzu jsem už jako jáhen strávil ve farním obvodu Zaybachtal ve městě Mainz. Třetí a čtvrtý rok jsem po kněžském svěcení, které bylo v Litoměřicích, působil jako kaplan ve farnostech v centru města Worms: Dom St. Peter a St. Martin. Měli jsme nadále s kolegy z pastoračního kurzu pravidelná formální setkání, která byla ve většině případů prospěšná a obohacující pro mou jáhenskou a kněžskou službu. Po dokončení pastoračního kurzu v létě 2019 jsem přišel do Tišnova.

Měl jsi/máš nějaký osobní vzor?

Řekl bych, že osobních vzorů mám víc. Jedná se spíš o konkrétní lidi, které jsem ve svém životě potkal. Každý z nich mě inspiruje v něčem jiném. Například mezi ně patří moje babička, někteří spolubratři Schönstatt-Patres, můj birmovací kmotr.

Jak ses dostal k Schönstattskému hnutí?

Začátky mé cesty k Schönstattskému hnutí jsou spojené s mojí rodinou. Rodiče mé maminky poznali schön-

Uvedení nových ministrantů do služby, květen 2018, Dom St. Peter, Worms

Foto: archiv o. Jiřího

stattskou spiritualitu už v 50. letech 20. století v Brně. Na začátku 90. let jsme jako rodina začali jezdit v létě na kurzy pro manžele a rodiny. Tam v té době míval přednášky německý Schönstatt-Pater Elmar Busse, můj budoucí spolubratr. V roce 1992 jsem se poprvé zúčastnil letního tábora pro děti pořádaného Schönstattským hnutím. I když se mi na prvním táboře nelíbilo a velmi se mi stýskalo po rodičích, odvážil jsem se jet za rok podruhé společně se svým mladším bratrem. Postupně jsme s klukama z tábora vytvořili skvělou partu a začali jsme se setkávat častěji i během roku. V 16 letech jsem se stal jedním z vedoucích našich táborů. Naši generační skupinu doprovázel až do „dospělosti“ Schönstatt-Pater Zdeněk Králík, skrze kterého jsem poznal schönstattskou spiritualitu víc do hloubky.

Na cestách

Své působení jsi zahájil v Německu. Pozoroval jsi velký rozdíl po příchodu do České republiky?

Ne. Myslel jsem si, že rozdílů bude víc. Německo je známé tím, že všechny oblasti života mají svou „strukturu“. To se samozřejmě týká i života církve. Pokud bych měl jmenovat dva základní rozdíly života církve v Německu a u nás, asi bych pojmenoval tyto:

1. V Německu je více zaměstnanců církve, kteří mají v rámci diecéze, děkanátů a farností své hlavní zaměstnání. Ve Worms jsme měli například ve farnosti dvě farní sekretářky, dvě pastorační asistentky a jednoho trvalého jáhna. Farnost spravovala mateřskou školu. Měli jsme ve farnosti samozřejmě aktivity, které zajišťovali farníci zcela dobrovolně, ale řekl bych, že jich bylo méně než v Tišnově.

Pěší pouť přes Andy, leden 2010

Foto: archiv o. Jiřího

Návštěva babičky Marie během noviciátu, duben 2007, Skalice u Litoměřic

Foto: archiv o. Jiřího

2. Při přípravě na První svaté přijímání jsme měli v jednom roce zhruba 30 dětí, jejichž rodiče byli asi ze 14 různých národností. Církev je v Německu velmi pestrá, co se týká národnostního složení. Prolínají se v ní různé kultury. To může mít svá negativa, ale já to vnímám především jako velké plus a velké obohacení.

My často nahlížíme na katolickou církev v Německu a její směřování velmi kriticky. Vůči některým tendencím jsem také poměrně kritický. Ale je třeba si uvědomit, že církev v Německu má mnoho rozličných tváří. A jsou zde velké rozdíly mezi regiony. Je to samozřejmě dané i velikostí této země.

Kde jsi byl na svých cestách nejdál?

Así v Santiagu de Chile. To souvisí s mým pastoračním praktikem v Argentině. S mužskou částí schönstattské mládeže z celé jižní Ameriky jsme v horkém letním měsíci lednu (rok 2010) vyrazili na pěší pouť, která vedla od schönstattské kapličky v Mendoza přes pohoří Andy až k schönstattské kapličce v Bellavista v Santiagu.

Prý máš v plánu obejít Českou republiku po hranicích...

To je takový sen. V zahraničí jsem strávil dost dlouhou dobu. Proto je nyní načase poznat krásy vlasti. Bohužel nemám dostatek času, abych mohl tuto pouť vykonat najednou.

Mám za sebou jen první etapu. Od soutoku Moravy a Dyje do Kuželova v Bílých Karpatech. Společně s mládeží litoměřické diecéze jsme před více jak 20 lety iniciovali několika-denní pěší poutě na různá poutní místa litoměřické diecéze. Bývalé Sudety jsou stále zraněnou a nábožensky „vykořeněnou“ krajinou, kterou jsme se snažili putováním a modlitbou „posvětit“. Vždycky se této pěší pouti zúčastnilo i několik kněží, například salesián Benno Beneš, který se celý život zasazoval aktivně o smíření mezi Čechy a Němci. Jsem moc rád, že tato tradice, i když v malém měřítku, stále pokračuje. V roce 2008 jsem s přáteli putoval pěšky ze Santandaru do Santiaga de Compostela. Tato pouť byla pro mě silným duchovním zážitkem. Pěšímu putování se snažím dávat duchovní dimenzi. Vnímám to jako skvělý způsob exercicií.

V Tišnově

Jak dlouho působíš v Tišnově a jak dlouho tu zůstaneš?

Do Tišnova jsem přišel na Svatováclavské hody v roce 2019. Netuším, jak dlouho tu zůstanu. Mně se v Tišnově líbí a jsem tady rád.

Jaká charismata rozpoznáváš v tišnovské farnosti?

Tišnovská farnost je velmi pestrým společenstvím církve. Charismata, která vnímám spíš jako potenciál pro další

rozvíjení života, vidím v početném zastoupení aktivních mladých rodin, které se angažují pro farnost a pro osobní i společný růst ve vztahu s Bohem. Druhé charisma, které je možná ještě skryté, vidím v evangelizačním působení. Je mnoho farníků, kteří mají dary a schopnosti, aby oslovili lidi, kteří jsou na okraji církve nebo vně církve.

Co bys naši farnosti přál?

Naši farnosti ze srdce přeju, aby si vzala za svou tuto vizi a snažila se ji uvádět do života: Farnost Tišnov a Předklášteří je živé společenství tvořící jednu rodinu s otevřenou náručí pro všechny. Těž naši farnosti přeju, abychom si osvojili synodální myšlení. Abychom jako společenství modlitby a naslouchání Duchu svatému naslouchali jeden druhému a vnímali jeden druhého jako partnera v dialogu, a ne jako konkurenta. A abychom byli k sobě navzájem shovívaví a též trpěliví.

Osobní život

Nedávno jsi měl 40. narozeniny. Jak jsi je oslavil?

Nejsem příznivcem velkých oslav. Velmi si vážím veškeré modlitební podpory a také ze srdce děkuji všem gratulantům a těm, kteří připravili 10. října večerní oslavu na faře. V kruhu rodinném jsme oslavili mé narozeniny již v předstihu v den Slavnosti sv. Václava, kdy jsme se sešli u rodičů v Litoměřicích.

Mnoho mužů Tvého věku bilancuje. Udělal sis osobní inventuru?

Ještě ne. K tomu ale budu mít příležitost dokonce celé tři měsíce, kdy mě od ledna do konce března 2024 čeká v Schönstattu tzv. druhý terciát se spolubratry, se kterými jsem začínal formaci u Schönstatt-Patres. Tento dlouhý čas ve ztížení i vzájemném sdílení je spojený s reflexí dosavadního života a s výhledem do budoucna.

Co děláš rád ve svém volném čase?

Jak už jsem zmiňoval, rád putuji. Nebo alespoň chodím do přírody. Rád cestuji a poznávám nové kraje. Dříve jsem se s chutí učil nové jazyky, teď už mi to moc nejde. Rád poslouchám kvalitní hudbu, ale na to mi momentálně nezbyvá moc času. A také rád spím, hlavně v době, kdy mám vstávat na ranní mši svatou.

Umíš odpočívat?

Uprímně řečeno se to stále učím.

V kostele Tě můžeme někdy slyšet hrát na trubku. Jakou hudbu máš rád?

Nemám jeden vyhraněný žánr. Nejčastěji si pouštím moderní křesťanské písně. Mám rád kapely SBM, Adorare, Kapři, Srđcaři apod. Ve španělsčině mám oblíbené písně, které zkomponovali moji spolubratři. Občas se zaposlouchám do písniček od Coldplay nebo U2. Líbí se mi ale také jazz a klasická hudba. Škoda, že naše

farní schola nezpívá častěji. Poslouchám ji totiž naživo velmi rád.

Máš nějaký recept na dobrou náladu, která z Tebe vyzařuje?

Nejsou jen chvíle, kdy mám dobrou náladu. Ale je to především radost z Boha, která člověku dává vnitřní sílu a zřejmě vyzařuje i navenek. Radost z evangelia, o které hovoří papež František. Kdo se setkal s Kristem a snaží se žít z bohatství evangelia, ten má v hloubi svého srdce radost a může ji předávat dál.

Mockrát Ti děkuji za Tvůj čas a ochotu odpovědět na otázky. Do druhé poloviny života Ti za reakci přeji mnoho Božího požehnaní a ať Tě stále provází úsměv.

*** Veronika Mičulková

Modlitba

k Pražskému Jezulátku

Pronesená papežem
Benediktem XVI. 26. 9. 2009

*„Pane Ježíši,
máme tě před očima jako Dítě
a věříme, že jsi Boží Syn,
jenž se stal člověkem skrze Ducha svatého
v lůně Panny Marie.*

*Podobně jako v Betlémě i my,
spolu s Marií a Josefem, anděly a pastýři
se Ti klaníme a vyznáváme,
že jsi náš jediný Spasitel.*

*Stal ses chudým,
abychom zbohatli z Tvé chudoby;
dej, ať nikdy nezapomínáme na chudé
a na ty, kdo trpí.*

*Ochraňuj naše rodiny,
žehnej všem dětem celého světa
a dej, ať nám vždy vládne láska,
kterou jsi přinesl, aby činila náš život
šťastnějším.*

*Dopřej všem lidem, Ježíši,
aby porozuměli poselství Božího narození,
aby pochopili, že jsi přišel darovat celé
lidské rodině
světlo, radost a pokoj.*

*Neboť ty jsi Bůh a žiješ a kraluješ
s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého
po všechny věky věků. Amen.“*

Farní Fastnacht, leden 2018, Worms

Foto: archiv o. Jiřího

Porta coeli v období reformace a vyvrcholení sporu s Pernštejnou

Na konci 15. století bylo klášterní panství Porta coeli navzdory půlstoleté snaze abatyší a konventu stále v rukou perňštejnského rodu a perňštejnská opravní správa pokračovala i na počátku století 16.

V roce 1507, kdy Vilém z Pernštejna rozdělval svoje rodové statky mezi dva syny, připadl Pernštejn i s opravou klášterního panství k moravskému dílu, který obdržel syn Jan. Posledním krokem k trvalému začlenění panství Porta coeli do perňštejnského majetku se stalo dědičné držení, které Vilém obdržel od krále Vladislava v roce 1509. Opravu přitom fakticky vykonával prvorozený Vilémův syn Jan z Pernštejna, později zvaný Bohatý, za něhož perňštejnská nadvláda nad klášteřem dosáhla vrcholu. V roce 1515 se dokonce Pernštejn pokoušeli omezit či zcela potlačit právní subjektivitu kláštera na zemském soudu, což se jim ale nepodařilo.

I přes tyto nesnáze konvent pokračoval ve svém úsilí o vybudování vlastní klášterní správy a o postupné vymanění se z perňštejnského vlivu. V roce 1504 nástupkyně abatyše Johanky z Pěňčína Markéta z Lomnice krátce před svou smrtí koupila od svých příbuzných pánů z Lomnice špitál u kostela sv. Mikuláše na Ostrovci, další abatyše Apolonie z Boskovic, která nastoupila v roce 1516, pak získala o tři roky později pustý hrad Loučky s okolními vesnicemi. Klášter tak dokázal do konce první čtvrtiny 16. století vybudovat nepřilíš velké, ale kompaktní panství pod vlastní správou. Toto panství zahrnovalo vedle značných majetků v samotném Tišnově, jako byl dvůr Věž s krčmou, špitál, mlýn a další nemovitosti, také patronát kostela sv. Martina v Dolních Loučkách, celé vsi Hájek a Horní Loučky a větší či menší podíly v dalších šesti vsích.

Opravní pán kláštera Jan z Pernštejna se původně hlásil, stejně jako jeho otec Vilém, ke katolické církvi, v roce 1523 ale demonstrativně přestoupil k utrakvistům a stal se jejich předním představitelem. Ve stejném roce se král Ludvík Jagellonský za blíže neznámých okolností pokusil pře-

dat klášter Porta coeli do ochrany své manželky Marie Habsburské a tím ho vymanit z perňštejnské správy. Tento pokus však neskončil úspěšně. Definitivní vyřešení se však blížilo.

Již od třicátých let 16. století čelil Jan z Pernštejna postupnému zadlužování svého majetku. Snažil se proto ještě důkladněji začlenit panství Porta coeli do rodového majetku a ještě více těžit z jeho výnosů. Domníval se ostatně, že klášter brzy zanikne, protože od roku 1544 zbývaly v konventu vedle abatyše pouze dvě sestry. Předpokládal, že Porta coeli čeká podobný osud jako řadu dalších ženských klášterů na Moravě, které podlehly vlivu reformace a byly sekularizovány ve prospěch šlechty nebo panovní-

ka. Začal proto bez vědomí konventu dosazovat na panství svoje rychtáře a konšely, zabral další platy ve prospěch kláštera a pravděpodobně připravoval i další kroky proti klášternímu majetku včetně jeho prodeje.

Nová abatyše Barbora Konická ze Švábenic, zvolená v roce 1544, se rozhodla Porta coeli bránit ze všech sil. Na Pernštejna i zemské úředníky vytvářela soustavný tlak tím, že svoje žaloby směřovala přímo do rukou panovníka. Hned v roce 1545 odmítla na Pernštejn odvádět jakékoliv platby a na krále Ferdinanda I. se obrátila s rozsáhlou žalobou. Spor se táhl pět let a skončil vítězstvím abatyše a konventu. Vedle výrazné Barbory Konické k tomu přispěla jednak změna

Socha sv. Jakuba na hlavním oltáři

Foto: Dagmar Krejčová

politické situace, kdy Jan z Pernštejna kvůli svému zapojení do odboje proti králi ztratil panovníkovu důvěru, a také Janova smrt v roce 1548. Jeho synové a dědici Jaroslav, Vratislav a Vojtěch měli spoustu jiných problémů a starostí a nebyli tak schopni efektivně ve sporu pokračovat. Narovnání na zemském soudu v Olomouci v srpnu roku 1550 tak vrátilo správu a výnosy panství do rukou abatyše a konventu. Formálně sice oprava Pernštejnům zůstala, stala se ale pouze procesněprávní a honorární záležitostí. V dalších letech navíc museli čelit opakovaným žalobám kláštera ohledně finančních pohledávek a neoprávněného nakládání s majetkem kláštera v době perňštejnské nadvlády.

Faktická změna vrchnosti samozřejmě měla dopad i na správu Tišnova a vesnic patřících do klášterního panství. Již v roce 1550 založila Barbora v Tišnově dodnes dochovanou městskou knihu pro zápisy jak převodů nemovitostí, tak i různých dalších záležitostí, a v roce 1554 vydala velké privilegium s vylepšením a potvrzením řady městských svobod a zvyklostí, jako bylo např. osvobození od roboty a právo odúmrti (dříve majetek každého, kdo zemřel bez mužských dědiců, připadl vrchnosti). Toto privilegium se stalo jedním z důležitých zdrojů hospodářské prosperity Tišnova ve 2. polovině 16. století.

V roce 1555 nechala Barbora Konická postavit na Stráňově gotickou kapli, která byla původně zasvěcena její patronce sv. Barboře.

Úspěchy v oblasti hájení svobod kláštera a znovuzískání kontroly a práv ke klášternímu panství byly bohužel doprovázeny nikoliv rozvojem, ale spíše úpadkem klášterního života. Tak jako i v dalších rozvrácených kláštřech se i v Porta coeli naplno projevila krize církve vyvolaná odklonem od přísné mravní praxe a snížením úrovně mravního života, k čemuž docházelo již od konce 15. století. To se samozřejmě týkalo nejenom laiků, ale i kněžského a řeholního stavu a velký podíl na tom měla i reformace a pronikání renesančního ducha do společnosti.

K liberalizaci klášterního života v Porta coeli zřejmě začalo ve větší míře docházet po smrti Barbory Konické v roce 1559. Následující abatyše se pak kvůli uvolněným poměrům v klášteře často dostávaly do sporů s olomouckými biskupy. Ty se týkaly zejména obsazování far nekatolickými kněžími, případně kněžskými, které biskup neschválil, ale také úpadku řeholního života. Ke sporům docházelo jak za abatyše Elišky Břežanské z Poyselesdorfu (1572–1582), tak také za vlády místní rodačky Markéty Skarberovny Tišnovské (1584–1587). Rozvrat řeholního života vyvrcholil za Anežky Kutínské z Kutína (1588–1603),

kdy sestry i abatyše opouštěly klauzuru a v drahých šatech navštěvovaly Tišnov. Dokonce se mluvilo i o Anežčiných milostných avantýrách. Již v roce 1584 sdělil olomoucký biskup Stanislav Pavlovský abatyši Markétě, že posílá kroměřížského děkana na vizitaci farářů ve farnostech s klášterním patronátem, protože se někteří chovají nepatříčně. O čtyři roky později připomínal její nástupkyni Anežce a řeholnicím „že se nedaly do kláštera, aby v něm byly vesele živý, nýbrž aby sloužily Bohu v chudobě, v čistotě, ve střídmosti, trpělivosti, v poslušnosti, tichosti, ve zbožnosti, a nikoliv ve svévoli“. V roce 1595 biskup odmítl kandidáta abatyše na tišnovskou faru, přičemž uvedl, že nedbalostí abatyši víra katolická v Tišnově utrpěla velké škody. O dva roky později, když abatyše dala několik jeptisek uvěznit, vybídl velehradského opata, aby v klášteře vykonal vizitaci. Situaci vyřešil až nástupce biskupa Pavlovského kardinál František Dietrichštejn v roce 1603, když abatyši nechal sesadit. Ještě předtím se ale Anežka Kutínská odmítla zastat kněze Adama Ganzera, kterého Dietrichštejn poslal po dlouhé době jako prvního katolického kněze na tišnovskou faru a kterého tišnovští evangelíci napadli a ztýrali. Sesazením abatyše Anežky Kutínské byla vlastně zahájena v Porta coeli katolická obnova.

*** Jan Kos

Živá historie

- **1543** (480 let) – dokončení obnovy a přestavby farního chrámu sv. Václava po husitském zpusťování
- **1633** (390 let) – příchod cisterciáků na tišnovskou faru
- **1713** (310 let) – postavena kaple sv. Anny na Trnci
- **1743** (280 let) – úmrtí tišnovského faráře P. Alberika Rebmanna, OCist. Jeho náhrobní deska byla nalezena v Porta coeli při nedávné rekonstrukci
- **1788** (235 let) – úmrtí tišnovského faráře P. Benedikta Mottla, OCist.
- **1848** (175 let) – v tišnovském farním kostele instalován oltářní obraz sv. Václava

- **1853** (170 let) – dokončena rekonstrukce farního chrámu sv. Václava
- **1863** (160 let) – postavena kaple sv. Cyrila a Metoděje ve Štěpánovicích
- **1878** (145 let) – úmrtí tišnovského faráře P. Josefa Fettera
- **1888** (135 let) – úmrtí Dr. Jana Evangelisty Bílého, předklášterského faráře, spisovatele a moravského národního buditele
- **1893** (130 let) – v Mouřínově se narodil P. ThDr. et PhDr. Josef Handlíř Mouřínovský, tišnovský katecheta a profesor gymnázia
- **1898** (125 let) – postavena kaplička v Mezihorí
- **1903** (120 let) – první česká vlaková pouť do Lurd vedená předklášterským

- ským farářem P. Leopoldem Kolískem
- **1933** (90 let) – v Lužicích u Hodonína se narodil Mons. Josef Šindar, tišnovský farář a děkan, zemřel v roce 2013 (10 let)
- **1933** (90 let) – do Předklášteří přifařena Zahrada
- **1973** (50 let) – úmrtí P. Františka Hamerského, rodáka z Březiny
- **1973** (50 let) – v Tišnově se narodil P. Jiří Maria Prokop Hlaváč, OCSO
- **1973** (50 let) – zemřel P. Stanislav Ledabyl, tišnovský kaplan a politický vězeň
- **1993** (30 let) – stavba kaple sv. Ludmily v penzionu

*** Jan Kos

Ekumenické okénko: Neděle díkčinění

V neděli 5. listopadu jsme i v našem evangelickém sboru v Tišnově slavili bohoslužby s díkčiněním za úrodu.

Svátek díkčinění (nebo díkuvzdání) se časově váže na dobu poslední sklizně. Jeho hlavním smyslem je vyjádření vděčnosti Hospodinu za úrodu sklizenou v daném roce anebo vůbec za všechno, čím jsme v uplynulém roce byli obdarováni.

Svátek díkčinění má svůj původ ve Spojených státech (Thanksgiving Day), z prostředí amerického protestantismu se později rozšířil i do dalších zemí. Podle tradice se zde tento svátek slavil poprvé v roce 1621, když novou bohatou úrodou oslavovali noví osadníci z Evropy, a to společně s domorodým kmenem, který je po těžké první zimě na novém kontinentě naučil v místních podmínkách hospodařit.

Posledních 80 let se v Americe tento svátek slaví vždy čtvrtý čtvrtek

v listopadu. V našich končinách termín svátku stanoven není, zpravidla je to některá z nedělí v době, kdy je již všechna úroda sklizena, obvykle od poloviny října do začátku listopadu.

Slavíme pak s tímto úmyslem bohoslužby vděčnosti, vždy s vysluhováním večere Páně (eucharistií). Také kostelní sbírka je tuto neděli věnována na sociální a charitativní pomoc, a to na konkrétní projekt, který je vyhlášen vedením církve.

V některých evangelických kostelích se na tyto bohoslužby připravuje zvláštní výzdoba: na venkově jsou to typicky vlastní výpěstky (ovoce a zelenina, obilí, květiny), ve městech někdy také koupené potraviny. Velmi často pak je tato „dekorace“ věnována těm, kteří jsou v hmotné nouzi.

Také letos jsme měli zvláštní důvod k vděčnosti. Před rokem jsme poslouchali zprávy o tom, jak velice zchud-

Díkčinění v modlitebně v Jižních Čechách

Foto: Martin Horák

neme, jak nebude plyn na topení, jak nebude obilí na chleba... Nic z toho nenastalo. Stále patříme k 1 % obyvatel planety s nejvyšší životní úrovní. I kdyby tomu tak nebylo, máme za co Pánu Bohu děkovat.

*** Martin Horák

Darujte vzdělání a naději dětem z nejchudších zemí světa

Dříve se u štědrovečerního stolu prostřelo místo navíc pro nečekaného hosta. Touto prastarou tradicí jsme dávali najevo, že neodmítneme pohostění žádné náhodné návštěvě, která zavítá k našemu prahu – pocestnému, tulákovi nebo žebrákovi. Doba se mění, a tak nám o Vánocích stěží zazvoní u dveří náhodný pocestný. Lidí, kteří potřebují naši společnou pomoc, je přitom na světě pořád mnoho. Nejzranitelnější z nich jsou děti. Nemůžeme je k našim svátečním tabulím fyzicky posadit, ale prostřednictvím Mary's Meals jim můžeme nabídnout jídlo, které je nakrmí po celý rok. Můžeme se společně pokusit co nejvíc vyvážit skutečnost plných stolů na jedné a prázdných žaludků na druhé straně světa.

Jménem bezmála 2,5 milionů dětí, v nichž zůstává naděje živá díky jídlům, která pomáháte prostřednictvím Mary's Meals podávat, Vám přeji šťastné a požehnané Vánoce.

Hnutí Mary's Meals pomáhá už téměř dvěma a půl milionu dětem na celém světě a pomoc jednomu z nich na celý školní rok stojí jen 550 Kč. Vytvořme společně novou tradici a prostřeme u štědrovečerního stolu symbolický talíř, jímž nasytíme jednoho nebo i více školáků, kteří žijí

v nejchudších zemích světa. Dáme jim tak jistotu, že hlad se do jejich života nevrátí, ale také šanci získat vzdělání a naději na lepší budoucnost.

Místo u stolu prostřete zakoupením tištěného nebo elektronického pouka-

zu na e-shopu Mary's Meals. Více na www.MistoUVanocnihoStolu.cz.

*** Petra Burianová a Mary's Meals

Petra Burianová, ambasadorka hnutí

Mary's Meals, výherkyně soutěže Peče celá země v roce 2020 a tvůrkyně pořadu Pečení na neděli

Foto: se svolením autorky

Sociální rehabilitace Skryje i v Tišnově

Služba Sociální rehabilitace působí už více než 10 let v chráněném bydlení ve Skryjích a od února 2023 se rozšířila i do Tišnova. Zřízením nového pracoviště se služba, která pomáhá lidem s mentálními postiženími, stala dostupnější dalším klientům, pro které bylo cestování do Skryjí příliš velkou bariérou.

Službu Sociální rehabilitace si lidé často zaměňují s dobře známou fyzioterapií, která pomáhá lidem k návratu nebo zlepšení fyzické hybnosti po úrazech či nemoci. Naše služba poskytuje pomoc a podporu, ale v jiném smyslu. Sociální rehabilitace pomáhá lidem s mentálními postiženími se znovuzapojením nebo větším zapojením do běžného (sociálního) života.

Často se setkáváme s tím, že lidé s mentálními postiženími jsou chráněni rodinou a společností a jsou tak odděleni od některých běžných úkonů. Někteří z našich klientů u nás například poprvé použijí rychlovarnou konvici, kterou většina z nás pro přípravu kávy nebo čaje používá denně.

V naší práci se proto zaměřujeme na postupné zapojování klientů do běžných činností – učíme je např. sestavit nákupní seznam, nakoupit, naučit se porozumět krátkému textu, osvojit si cestování dopravními prostředky a pravidla chování v nich apod. Získat a ukotvit tyto dovednosti je pro člověka s mentálním postižením možné jen díky soustavné a především individuální práci. Snažíme se, aby každý z klientů dokázal maximálně využít svůj potenciál a procházel rehabilitací podle svých schopností. Těší nás, když vidíme, jak s každou zvládnutou překážkou, úkolem nebo osvojeným návykem naši klienti dovednostně rostou, stávají se samostat-

nějšími a tím i šťastnějšími ve svém bytí. A jejich radost je i radostí naší, především radostí jejich rodin. Často jsou pyšní na úspěchy svých blízkých a na to, jakým způsobem se umějí vyrovnávat s obtížemi a posouvat se vpřed. Podpora rodiny je v tomto nedocenitelná. Poskytuje klientům motivaci a emoční oporu. „Jsem opravdu ráda, že můj bratr udělal kus práce na cestě k samostatnosti. Vidět ho, že se naučil správně se oblékat, že si umí naplánovat cestu a třeba i nákup potravin na dnešní večeři, je pro mě velkým uklidněním,“ říká sestra jednoho z klientů. „Jejich radost je i radostí naší a především pak radostí jejich rodin.“

Jsme nesmírně vděční, že jim na této cestě můžeme být společně s rodinami nápomocni. Vážíme si také podpory úřadů, donátorů a běžných občanů, kteří nám drží palce a vnímají, že je důležité lidi s hendikepem začleňovat do společnosti.

*** Hana Svobodová

Osvojení si běžných denních činností vede klienty k větší samostatnosti

Foto: Archiv OCH Tišnov

Katolická vzdělávací jednota pod ochranou sv. Josefa

Jednota katolická byla v Tišnově založena 6. listopadu 1853. Postupně se přerodila na Katolickou vzdělávací jednotu pod ochranou sv. Josefa. Od počátku býval předsedou kněz místní tišnovské farnosti a ostatní členové a spolupracovníci byli z řad farníků.

Na konci 19. a počátku 20. století sloužila KVJ jako centrum společenské, kulturní i náboženské. Členové se scházeli mimo jiné v prvním poschodí hospody Humpolka, ve starém Katolickém domě na Brněnské ulici (od 1898) a posléze v novém Katolickém domě (1938) v místech starého.

V roce 1895 byl vysvěcen spolkový prapor.

KVJ zajišťovala přednášky (týkaly se náboženství, sociálních záležitostí, historie apod.), četbu novin a časopisů, půjčování knih ze spolkové knihovny. Spolek pořádal zábavy (Svatováclavskou, Kateřinskou a Silvestrovskou), výlety a plesy. Hrál se divadlo, zpívalo se, byl založen tělocvičný odbor křesťansko sociální jednoty Orel a sportovní cvičení. Od 30. let provozovali kino.

Za dob 2. sv. války sloužil nový Katolický dům jako centrum českého Tišnova.

V 50. letech muselo proběhnout sloučení KVJ s Českou katolickou charitou, tím pádem i předání Katolického domu. Tím skončila činnost KVJ. V roce 1959 musí být předán Katolický dům městu.

Více o historii KVJ se můžete dočíst v knize pana Jana Kosa 800 let farnosti sv. Václava v Tišnově.

V 90. letech byla činnost KVJ obnovena. Velkou zásluhu na všem, co KVJ pořádala měl zvolený předseda P. Josef Šindar. Obnovily se různé výlety, poutě, pořádaly se koncerty, přednášky, divadla. Začal se rozvíjet taneční kroužek.

Po odchodu otce Šindara z farnosti převzali vedení KVJ tišnovští farníci, nový kněz nechtěl předsedat.

Navázali jsme v činnosti na otce Šindara, i když v mnohem skromnějším duchu.

Pořádalo se posezení u cimbálu, které přešlo ve farní zábavu, proběhlo pár koncertů, pouť na Vranov, nějaká sportovní utkání. Dělají se farní grilovačky a stále fungují taneční skupiny – Irské tance – Éirigh, scénický tanec, společenské tance, lidové tance – při kterých se využívají prostory Měks – tedy bývalého Katolického domu.

KVJ spolupracuje s farností, s městem (hody, trhové slavnosti) a s Podhoráckým muzeem.

Do budoucna visí nad činností KVJ velký otazník. Za mě nevidím rozdíl mezi činností farnosti a KVJ, všechny činnosti jsou už od počátku propojeny. Takže záleží na chuti a časovém prostoru členů i nečlenů, zkrátka farníků, jestli budou chtít KVJ zachovat a pokračovat v odkazu předků.

Zdroje:

- kniha 800 let farnosti sv. Václava v Tišnově, Jan Kos
- Historické podklady a materiály KVJ

*** Petra Kratochvílová

Foto: Josef Permedla

Podzimní víkendovka na Velkém Újezdě

Letos poprvé proběhla víkendovka na našem srdečním místě – našem táborovém Velkém Újezdě. Téma – Agenti.

Během víkendovky (13.–15. 10.) se z nás stali agenti. Poté, co jsme byli uvedeni do naší mise, děti se s vervou pustily do výcviku, aby byly připraveny opravdu na vše. Jakmile účastníci výcvik splnili, dostali částečné informace o ztraceném agentu 006. Večer se společně vydali do lesa, tmy se ale kupodivu vůbec nikdo nezalekl.

V sobotu na ně čekalo vyluštění šifry a dostali návod, jak vytvořit chemickou protilátku proti chemické

uvězněn v cizím autě. Oceňujeme odvahu tohoto agenta, neboť nasadil svou kůži pro záchranu dalších dvou lidí, které jsme spolu s ním též z auta vysvobodili.

Náš nepřítel se ale našel, vzal si s sebou posilu černých ozbrojenců a vypravili se proti nám bojovat. Když byl někdo z našich partáků zasažen, musel si končetinu nechat uzdravit speciálním sprejem, aby ji mohl opět používat. Nakonec ale byli

Nepřátelé, které děti porazily Foto: Jan Bednář

Boj proti nepřítelům

Foto: Aneta Straková

zbrani našeho nepřítele. Bylo nutné smíchat několik ingrediencí a zjistit, které látky spolu reagují za vzniku fialové sloučeniny. Kdo by to kdy čekal, že se z jídelny na Velkém Újezdě stane chemická laboratoř?

Na oběd nás zasytily Honzovy buchtý. Poté děti musely komunikovat se ztracenými agenty pouze pomocí tlačítkové klávesnice na bázi starších mobilních telefonů pomocí běhání.

Na večeri jsme se posilnili opečenými špekáčky a rovnou pelášili překazit plán našemu nepříteli. Bylo nutné najít nebezpečnou zbraň, ale museli jsme na to jít strategicky. Úspěšně jsme vše zneškodnili a vydali se zachránit našeho agenta. Úspěšně! Byl

nepřátelé poraženi – a MISE SPLNĚNA!

Během víkendovky nechyběly společné modlitby, zařadili jsme i jednu zpívací před jídlem, kterou jsme se na naučili v Portugalsku na SDM. Volný čas si děti užívaly např. pokemem, točením obručí, fotbálem, hrou Twister, fotbalem nebo třeba s papouškem Pipíkem, kterého našly ihned po příjezdu a v pokoji se o něj staraly, nosily na rameni. Jak pak ale litovaly, že se majitel našel a papouška si odnesl!

Příští víkendovku se pokusíme uspořádat na bližším a dostupnějším místě. Těšíme se i na nové tváře 😊.

*** Aneta Straková

Chemická laboratoř

Foto: Aneta Straková

Godzone Tour

Originální hudebně taneční program, skutečné příběhy lidí ze života s Bohem, inovativní hudební produkce, chvály trochu jinak... Godzone Tour proběhla také letos, ovšem výjimečně přímo za humny – na brněnském výstavišti dne 26. 10. Někteří mladí využili příležitosti, tak se jich pojd'me zeptat na jejich dojmy.

Byl jsi už někdy na Godzone tour? Co tě přimělo vydat se na výstaviště ?

Vojta: Nikdy předtím jsem nebyl na Godzone tour, ale kdysi dávno mě kamarád pozval na Godzone konferenci, na kterou jsem teda nakonec nejel. Nicméně mě koncept této akce zaujal, a proto jsem měl motivaci k účasti.

Maruška: Ne nebyla, na Godzone tour jsem byla poprvé. Tuto akci znám už několik let, ale nikdy mi to časově nevyšlo.

Jak bys třemi slovy popsal místní atmosféru?

Vojta: radost, naplněnost, bezpečí

Maruška: Především čas a samozřejmě touha strávit čas s Bohem. Plná Ducha Svatého :)

Co tě tam nejvíce překvapilo?

Vojta: Atmosféra, v níž jsem se cítil komfortně.

Maruška: Množství mladých lidí a celková organizace.

Co z programu se ti nejvíc líbilo?

Vojta: Nejvíce mě zaujala svědectví lidí, kteří jsou skutečným důkazem Božího působení. To, že třeba dokázali pře-

Pohled zezadu

Foto: Marie Smetanová

Někteří byli blízko pódia

Foto: Filip Straka

konat svoje závislosti, pocit méněcennosti, pochybnosti.
Maruška: Nejvíce se mi líbily herecké inscenace s animací a k biblickým úryvkům a samozřejmě hudba :).

Co si z akce odnášíš? Dala ti akce něco?

Vojta: Především mě donutila uvažovat o prospěších života ve víře, připomněla mi Boží lásku, co všechno můžeme dokázat, když jdeme ruku v ruce s Bohem. Když se ohlédnou za dobou, kdy jsem byl více ovlivněn nevěřícími lidmi,

zjišťuji, že tento spolek (katolíků) mi pomáhá lépe chápat své hodnoty a nacházet smysl života.

Maruška: Bohužel si neodnáším žádný „hmotný předmět“ z merche, zato si odnáším duchovní nakopnutí pro životní cestu s Bohem. Především mi dala skvělý zážitek poznávat Boha netradičním způsobem.

*** *Za odpovědi děkuje Aneta Straková*

Milým dětem k vánočním svátkům

Povídání pro holčičky a chlapečky

Za krátký čas budeme slavit vánoční svátky. Věřím, že se, děti, velmi těšíte. My dospěláci se těšíme také. Budou svátky, budeme mít volno a můžeme krásné vánoční chvíle strávit společně v rodině. Adventní doba již za několik dní skončí, a tak si myslím, že většinou máte drobné dárky nebo vyrobené ozdoby na stromek připravené. Možná ještě mamince pomůžete upéct nějaké dobré cukroví a z adventního kalendáře ochutnáte posledních pár čokoládek.

A pak už bude jenom slavení. A taky radost ze stromečku a krásných dáreků. A víte, děti, co je na Vánocích nejdůležitější a jaký je pro nás všechny

nejkrásnější dárek? Ano, dárkem největším je oslava narození Ježíška – Božího Syna. Bůh dávno před Jeho narozením lidem slíbil, že jim pošle Spasitele. Skutečně se lidé dočkali toho, co jim Bůh slíbil. Bylo to více než před dvěma tisíci lety. Stalo se to tak, že andělé se zjeví pastýřům a řekli jim: „Nebojte se, ale radujte se, neboť se Vám narodil Spasitel. Běžte do Betléma a spatříte Ho. Sláva na Výsostech Bohu a na zemi lidem dobré vůle.“ Když pastýři přišli do Betléma, skutečně tam uviděli v jesličkách malé dítě, Ježíška, s jeho maminkou Marií a pěstounem Josefem. Pastýři měli velkou radost a Ježíškovi se poklonili. A taky se o tuto radost podělili s ostatními lidmi, kteří

potom za Ježíškem přicházeli a přinášeli dárky, kterými dítě chtěli potěšit. O narození Ježíška se dozvěděli i tři králové z Východu a přišli se Božímu Synu poklonit. Přišli do Betléma a donesli Mu krásné dary – zlato, kadidlo a myrhu. A my si právě v tuto vánoční dobu všechno budeme připomínat, vždyt tento malý Ježíšek v jesličkách je naším Spasitelem. Můžeme se všichni radovat z Jeho narození, protože v NĚM je naše spása a vykoupení z hříchů. Víme, co pro nás Ježíš, už jako dospělý, udělal. Budete se později dozvídat, jak učil, uzdravoval, činil zázraky a nakonec se svou smrtí za nás, z lásky k nám, na kříži obětoval. A to proto, abychom my získali věčný život v nebi.

Tak si, děti, prožijte krásné vánoční svátky. Přeji Vám i Vaším rodičům a blízkým požehnané a radostné svátky. A vyprošuji Boží ochranu a požehnání Vám všem.

*** *Helena Valoušková*

Příprava na první svaté přijímání

Milé děti, rád bych zejména Vás, kteří jste třetí nebo starší, pozval na přípravu na první svaté přijímání a první svatou zpověď. Co je k tomu potřeba? Stačí, abyste věřili v Pána Ježíše a měli ho rádi. To je to nejdůležitější. Dále se neobejdeme bez souhlasu a velké podpory aspoň jednoho z Vašich rodičů nebo kmotrů, protože s jejich pomocí budeme při přípravě počítat.

Každý rok bývá příprava trochu jiná. Obvykle začíná se začátkem kalendářního roku. Pokud Vás rodiče dosud nepřihlásili, mají nejvyšší čas. A co Vás na přípravě čeká? Budete mít příležitost prohloubit svou víru, a ještě se něco nového dozvědět. A také budu rád, když se všichni během přípravy stanete co nejlepšími kamarády a kamarádkami. Všichni, kdo se na přípravě budeme podílet, se už na Vás těšíme.

*** *o. Josef*

Přehled akcí

- **Zdobení stromečků pro zvířátka**
23. 12. – pro děti
- **Farní silvestr pro mládež**
31. 12. – tišnovská fara
- **Ples mládeže ve stylu 70. a 80. let**
26. 1. Brno – Sál Milosrdných bratří

Akce na DCŽM Mamre

- **Silvestr (14+)** 29. 12.–1. 1. 2024
- **Flák dance (14+)** 12.–14. 1. 2024
- **Flák film (12+)** 1.–4. 2. 2024
- **Jarní prázdniny JMK (12+)** 5.–9. 2. 2024
- **Postní duchovní obnova (14+)**
16.–18. 2. 2024
- **Velikonoce na Mamre (14+)**
28.–31. 3. 2024

V TUTO ROČNÍ DOBU SE BRZY STMÍVÁ A KDYŽ SE VŠE ZAHALÍ DO TMY, ZAČNE SE VŠE JEVIĆ TAKOVÉ PRÁZDNÉ...
ADVENTNÍ ČAS JE TU, ABYCHOM ROZZÁŘILI NAŠE SRDCE A PŘIPRAVILI JE JAKO ČISTÉ DOMY NACHYSTANÉ NA PŘÍCHOD PÁNA JEŽIŠE.
DLE SVÉ FANTAZIE POSTUPNĚ VYBARVI KAŽDOU NEDĚLI SVÍČKU. DO MRÁČKŮ VEPIŠ NEBO NAKRESLI, CO SE NEPOVEDLO,
DO HVĚZD, CO BY SIS PŘÁL NEBO CHTĚL NA SOBĚ ZMĚNIT, A DO SRDCÍ VŠECHNY, KTERÉ MÁŠ RÁD.

*** Anna Fof

Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová, Aneta Klicnarová
- **Korektura:** Marie Chalupová Veličková, Josef Lavička • **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke
- **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o. • **Kontakt:** b.vitam@post.cz • **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

